

KAVICS

vacogva száll a víz felett
a tó színén süvít a szél
a teste még tenyérmeleg
vacogva száll a víz felett
repítené a lendület
de majd lehúzza őt a mély
vacogva száll a víz felett
a tó színén süvít a szél

TÓPARTI ESTE

A túlsó part szinte láthatatlan,
kivehetetlenek a részletek.
Távolabb hullámzó hegyvonulat;
fáradtra fakult, zöldes sziluett.
Cikázó borzongás a víz színén,
iszapos felhőpaplan a pára,
bolyhok közt rekedt mohos derengés;
a délután ennyit hagyott hátra.

Néha egy-egy elnyújtott rikoltás
az egykedvű susmorgás felett.
Vattába burkolózó hangok,
megrasztásodott békanyál a csend.
Sehol egyetlen fehér vitorla.
Egy magányos stégen vén kormorán
mozdulatlanná dermedt alakja;
a ritkán látott vendég csontsovány.

Szokatlanul magas a vízállás,
a part menti sziklák felszín alatt.
Összetört nádcsomók a fővenyen.
Néhány szétázott, málló fadarab.
Fűszálak alá szorult tollpihe.
Egy platán törzsén göcsörtös hegek.
Szétgurult szögek a gyökerek közt.
De a levegő még bársonymeleg.

HUNYORGÓ PIXELEK

T. K.-nak

Úgy morajlik, mintha nem is tudom, hol.
Talán az Adrián vagy pont a Tírrén-tenger.
Igen, mint akkor Castellamare del Golfón.
Nem érdekes, mikre emlékszik az ember.

Ahogy a kövekhez vágódva csattan.
Szétporlik, a levegőben pára fojtogat.
Mesélted, meg lehet fulladni a viharban.
Elmúlt már, csak zúgás karmolja arcomat.

Kezemben a *Porhó*val egy padon fekszem.
Zúg és lüktet hullámverés, iszapsűrű szavak.
Széllökések tépik a lombsátrat felettem.
Fujj, éppen úgy fáztam, miközben vártalak.

Kérdeztem, merre, de nem értem, mit felelnek.
Buona notte, hullám loccsan a zátonyon.
Feszülő vitorlák a távolban, szeretlek.
Ha nem vagy itt, medréből kilép a Balaton.

Fény és árnyék, egyre nyílik a blende.
Reszketve kapaszkodnak ághoz a levelek.
Az égbolt szétesik hunyorgó pixelekre.
Sósnak érzem a rám hulló permetet.

Gyülekeznek, a gallyakon egyre több madár.
Hánykolódó padom felett dacol a széllel.
Kitartóan verdes, mégis egy helyben áll.
Tajték csap a partra, egy alsó ágat ér el.

Felismerik, ő az, mind biztosak ebben.
Mindig megvárják az utolsó seregélyt.
Végül összeáll, sötét felhővé rebben.
Algaszín suhogással valami véget ért.